

U OVOM BROJU:

**IME IZNAD
SVAKOGA IMENA**
Aleksandar Birviš

**SLAVLJENJE: ZNAK
HRISTOVE VLADAVINE**
Hans R. Waldvogel

ČVRST TEMELJ
James P. Trotzer

OČEVO VODSTVO
Derek Prince

**ČETIRI SFERE
POKORNOSTI**
Tim Van Ryn

misaone refleksije

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko
Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:**
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel. **Tekstove priložili:**
Branislava Davidović.

www.siont.net

"Sve činite bez gundanja i prepiranja da budete besprekorni i čisti, Božija deca bez mane usred pokvarenog i izopačenog naraštaja u kome svetlite kao zvezde u svemiru, držeći se Reči života..." (Fil. 2:14-16 SSP)

Apostol Pavle nas poredi sa zvezdama, za razliku od planeta zvezde imaju svoj vlastiti izvor svetlosti, velike količine gasova sagorevaju i dovode ovo nebesko telo do usijanja, a rezultat toga je da u mračnoj noći vidimo njihovu poziciju na nebu. Naravno, kada nestane goriva, zvezda počinje da se gasi i hladi. Ukoliko bi zvezda na neki način nadoknađivala sagoreno gorivo, onda bi ona praktično mogla da gori i večno svetli.

Nažalost, mnogi hrišćani nalikuju na zvezde iz svemira, koje su jednom bile upaljene, svetlile a zatim počele da gube svoje gorivo, da se gasi, da gube svoju svetlost - počinju da hlade u svojoj veri (Otk. 3:16). Međutim, ovo uopšte ne mora biti pravilo kao što je slučaj sa zvezdama, jer hrišćanin ima pristup nepresušnom gorivu, tj. "ulju" koje uvek može da se natoči u njegov život, a sve što treba da uradi jeste da se samo "prikači" i otvori za ovaj Izvor (Jn. 1:33; Jn. 3:34).

Iz tog razloga Pavle nas napominje: "Duha ne gasite", "ne žalostite Svetog Duha" i "budite puni Duha" (1. Sol. 5:19; Ef. 4:30; Ef. 5:18). Kada ovo činimo mi sebe "otkačimo" od našeg izvora koji nam omogućava da budemo kao "svetle zvezde u mračnom svetu". Mi tada postajemo "mrtve zvezde" oni "koji imaju obličje pobožnosti, ali sile su se njezine odrekli" (2. Tim. 3:5 DS) ili još gore "zvezde lutalice za koje je sačuvana najcrnja tama doveka." (Juda 1:13 SSP) Dakle, jedini način da zadržimo i pojačamo svoju svetlost jeste da što više vremena provodimo u prisustvu onoga koji je istinska svetlost (Jn. 1:9; Jn. 8:12).

Dragi naši čitaoci,

zato, "neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima." (Mt. 5:16 SSP)

Vaša, SIONSKA TRUBA.

IME IZNAD SVAKOGA IMENA

Aleksandar Birviš

Pristupamo Reči Božijoj. Otvaramo Sveto pismo. Nađimo Sveto pismo Novog zaveta. Pogledajmo gde su Evanđelja i Dela apostolska. Zaustavimo se kod poslanica apostola Pavla. Otvorimo Poslanicu Filipljanima. Okrenimo stranicu na kojoj je drugo poglavlje. Čitajmo retke obeležene brojevima od 5 do 11.

"Zato neka je u vama ista misao koja je u Hristu Isusu, koji budući u obličju Božijem, nije smatrao za otimanje to što je jednak s Bogom, nego je sebe ponizio uzevši obličje sluga, i postao istovetan ljudima, i izgledom se nađe kao čovek; unizio je sebe i bio poslušan do smrti, i to do smrti na krstu, zato i njega Bog visoko uzdiže i darova mu ime koje je iznad svakog imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koleno što je na nebesima i na zemlji i pod zemljom; i da svaki jezik prizna da je Isus Hristos Gospod na slavu Boga Oca." (Fil. 2:5-11)

Dakle, mi pristupamo slavnom i velikom Gospodu Isusu Hristu. On je upravio naše misli i privija nas k sebi. Njegov dar je spasenje. Od Njega sve spasonosno dolazi. Zato veličamo Njega i nikog drugog. Ne pitamo se: "Može li ko biti veći od Gospoda?", nego govorimo: "Ti si najveći i najuzvišeniji. Tebi jedinome dugujemo poštovanje i proslavljenje!" Njega slavimo, jer samo Njemu priliči da bude slavan. Nema ljudi zaslužnih i čuvenih čija bi slava zasenila slavu Božju. Gospod je slavan po sebi i u sebi. Njemu nije potrebno da Ga neko proslavlja. Njemu nije potrebno da Ga išta proslavlja. Ljudima je potrebno da slave svoga Boga. Tvorevini je potrebno da slavi Tvorca. Sve što je stvoreno, stvoreno je s neodoljivom potrebom da slavi Stvoritelja. Sve što je spaseno oseća beskrajnu zahvalnost prema Spasitelju.

Pristupamo Spasitelju koji je jednak s Bogom. U čemu je ta jednakost? Ne znamo. Ko je On? Znamo samo ono što nam je On otkrio. U to verujemo i to nam je donelo iskupljenje, opravdanje i spasenje. Bili smo robovi najokrutnijem i najpodlijem gospodaru. On nas

je otkupio. Čime? Najskupljom cenom: životom Sina Božijeg. Ni sa kakvom pravdom se nismo mogli da pojavimo pred Svevišnjim. On nas je ipak opravdao. Čime? Verom u Hristovu pravednost.

Ti si se davio u grehu. Ja sam se davio u grehu. Moji prijatelji su se davili u grehu. Tvoji prijatelji su se davili u grehu. Šta više, i neprijatelji naši bili su s nama na istoj strani, u istoj opasnosti. Ko nas je spasao? Hristos. Zašto nas je spasao? Zato što je nedokučivi Bog?

Pristupamo Gospodu Isusu, Bogu koji je unizio sebe. Nije unizio nas koji smo zaslužili svako ponižavanje. Ostavio nam je pravo da poštujemo sami sebe, iako nikakvo poštovanje nismo zaslužili. Nije ni pitao šta zaslužujemo, šta ne zaslužujemo. On, Gospod Isus, je postao naš sluga. Stavio se na raspolaganje svim čudima ljudskim. Sebe je potčinio našem spasu. Ušao u jedan svet koji je bio i ostao izrazito gord. Opkolili su Ga ljudi, spremni da Mu laskaju i opremljeni i mržnjom i oružjem da Ga muče i ubiju. Bog je sebe dobrovoljno stavio pred ljudsku zlobu. On se suočio s najtamnijim i najsvirepijim porivima ljudske duše. Zbog koga? Zbog mene, zbog tebe, zbog nas, zbog ljudskog roda i zla u njemu.

Pristupamo Sinu Božijem koji je postao sluga. Njegovo služenje je počelo onog prevećnog trenutka kad trenutaka nije bilo, kad vreme nije postojalo, kad se nije pominjao ni gde ni kada. Njegovo služenje je ušlo u vreme i prostor pre nego što se greh umešao u Božiju tvorevinu. On je od prapočetka znao čemu će služiti, šta će činiti i kome će sluga biti. Verujući u takvog slugu, čovek se mora zapitati: "Kome ja služim?" Čovek misli kako je slobodan i kako sam vodi svoj posao. Opsednut je rečima kao što su: samostalan biznis, privatizacija, nezavisno poslovanje i slično.

Kad pristupimo Bogu koji je postao sluga, uviđamo kako su mnoge tako zvučne i tako rado upotrebljive reči obično gubljenje smisla. Dopuštamo da nam život bude pogrešno ili nikamo usmeren umesto da se pridružimo Hristu i postanemo saradnici Gospodnji. On služi našoj izgubljenosti. Priključimo se traženju života za druge i ispunićemo sopstveno naznačenje.

* * *

Pristupamo Hristu, čoveku na krstu. On strada. On umire. Njega probadaju kako bi se uverili da je zaista mrtav. Najjača vojska onog vremena se obrušila na slabog i izmučenog Svedržioca. Umro je Gospodar života i smrti. Međutim, Njegova smrt je donela više života nego što ih je mogla doneti sva Rimski Imperija. Sva carstva ovoga sveta donosila su smrt i umnožavala grobove. Evo Onoga koji će jednog časa otvoriti grobove i grobova više neće biti.

* * *

Pristupamo praznom grobu i vaskrsnom Hristu. Žene dođoše da mu počast pokojničku učine. Nisu našle Živoga među mrtvima. Nemoćne su bile sveze smrtnosti. Nemoćna je bila straža rimska. Pečat rimski, vojska najmoćnija, kamen teški - ništa nije zadržalo silu vaskrsenja. Začudene žene saslušale anđeoske reči. Što su čule to su i kazale. Ko je mogao da razume ovakvo iznenađenje. Smrt na krstu niko nije preživeo, telo niko nije mogao ni pomeriti, ni sakriti, ni uzeti. Tela nema, a živi Bog se javlja.

Proroci su pomrli. Vojskovođe i vladari svoje grobove nisu napustili ukoliko su u njih položeni. Bogataši se nisu mogli od smrti iskupiti. Siromasi nisu mogli isprositi da ne umru. Gospod Isus bi podignut i susrete one koji Ga ljube, a ostade pretnja onima koji Ga raspeše. Priče izmisliše, novce potrošiše, a On ipak živi. Mi pristupamo Njemu, On pristupa nama. Njega podiže Bog.

* * *

Pristupamo Hristu vaznetome. Protiv svih zakona prirode, protiv naših navika i saznanja, On lebdi i odlazi na nebo. Začudeni, zadivljeni, Njegovi sledbenici ostaju na Zemlji. Odlazi samo On. Vraće se On. Vraće se kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima, kao konačni i jedini pravedni sudija, nepristrasni Donosilac pravde. Pravdu je postavio,

pravednost usadio, od suda nas oslobodio i život večni obezbedio. To ne smemo prevideti. To ne smemo odbiti. Uključimo se u život s prisutnim Bogom, pobednikom proslavljenim. Znamo u kog smo se pouzdali i nećemo od Njega odstupiti. Neka svet traži svoje zakonodavce i sudije, mi živimo u ozračju Božije blagodati.

* * *

Pristupamo Gospodu na prestolu. Njegovo je ime iznad svih imena. Njegovo je carstvo nad svim carstvima. Njegovu vlast ne ograničava ni prostor ni vreme. Svi će Mu se pokloniti, svi Ga slaviti. Pred Njim će svemir uzdrhtati i sve tvorevine ničice pasti. On je Gospod. Njegovo vladalačko postojanje nije uspela da ospori ni sama smrt. Svi su bogovi ništavni. Oni postoje u mašti ljudskoj, a mašta je ljudska nepouzdana i bez veze sa stvarnošću. Sve konačno u Njemu prestaje. Sve beskonačno zahvaljujući Njemu postaje. Ako živimo zbog Njega živimo i s Njim. Ako umiremo, zbog Njega umiremo i za Njega umiremo. Ako smo obespravljeni, zbog Njega smo obespravljeni i s Njim ćemo prava izboriti. Njegovom moći mi silu imamo. Njegovim Duhom mi život dobijamo. Njegovom svetlošću bivamo prosvetljeni. Njegovom rukom smo pred Njegov presto izvedeni. On razgoni tamu i ona se pred Njim odražati ne može.

* * *

Pristupamo Bogu koji nam je usadio veru i poklonjenje. Ugađamo Mu verom kojom nas je On obdario. Nadamo se nadom koju je On postavio i utemeljio. Ljubimo Ga što neposrednije. Ne možemo Mu uzvratiti u onoj meri u kojoj je On nama dao. Nismo u stanju da Ga ljubimo onako kako je On nas ljubio. Veličanstveni Gospod nas ljubi neizmerno i neizrecivo. Zahvalni smo Mu i divimo se Njegovom čudesnom imenu. Klanjamo se sa onim nebrojenim mnoštvima iskrenih poklonika od Adama i Eve do današnjeg dana, od današnjeg dana do suda večnoga, od suda večnoga do same večnosti.

* * *

Pristupamo Bogu prečistome, Gospodu najčistijem. Aliluja! Pristupamo našem Sudiji, konačnome, svemirskome i preblagome. Aliluja! Pristupamo jedinome Istinitome. Aliluja! Pristupamo vaskrslome Vaskrsitelju. Aliluja! Pristupamo Bogu suštome i živome. Aliluja!

Pristupamo Studencu žive vode. Aliluja!
Pristupamo Onom koji jeste. Aliluja!

Neka je slava jedinom Bogu: Ocu i Sinu i
Svetom Duhu! Amin. ◀

*Izvor: Poruke pomirenja (2005) - Ikonos (TWR,
www.twr-serbia.org).*

SLAVLJENJE: ZNAK HRISTOVE VLADAVINE

Hans R. Waldvogel

Slavljenje Gospoda je najveći izraz lične vere. Ono postavlja i uzdiže Isusa na presto koje mu pripada. Razlog zbog čega vernici ponekad ne slave Boga je u tome što nemaju ispravan pogled na Božju veličinu i karakter, ili drugim rečima rečeno, oni ne poznaju dovoljno Boga.

Moramo biti svesni činjenice da naš nebeski Otac želi darivati carstvo, carstvo koje je drugačije od npr. carstva Aleksandra Velikog ili Napoleona. Ono je u tebi, jer Car Hrist je u tebi, slava Bogu! Hrist je od Oca postavljen na presto tvog srca, gde je pre vladao greh. Gde je Car tu je carstvo.

Kakvu li korist ima Božje carstvo ako udarcima biča bivamo terani na posvećenje (odvajanje od greha i sveta)? Međutim, to je drugačije ako zakon Duha, koji oživljava u Hristu Isusu, vlada u meni! Tamo gde vlada zakon greha i smrti u mom srcu, mojoj duši i mom duhu, Isus je uklonjen sa prestola.

Ako Car vlada u tvom srcu, On će klicati, a ne ti sam. Ti ćeš mu samo posuditi svoj glas i svoje telo, svoju dušu i svoj duh, a On postaje uzrokom tvog klicanja. U mom životu slavljenje je postalo divnim otkrićem.

Kad sam išao u školu otkrio sam da salitre razara bakar, a kasnije sam utvrdio da slavljenje razara zlovolju i neraspoloženje. Kao što je zmija Aronovog štapa progutala zmije egipatskih vračara, tako slavljenje Gospoda uništava sve duhove tuge. Hvala Bogu da sam to otkrio!

Da li si i sam imao ovo otkriće? Da li si spoznao da slavljenje potvrđuje gospodstvo Isusa Hrista u tebi? Ne možeš imati na prestolu svog srca đavola, tugu, brige ili strah, i u isto vreme i Isusa. S vlasti moraš zbaciti ili jednog ili drugog vladara. Vladati može samo jedan!

Moj zadatak je da tražim carstvo Božje i njegovu pravednost. Isus kaže: "Ustupi meni mesto, dopusti meni da vladam i objaviću ti se kao Car slave. Ko u mene veruje neće gladovati, i ko mene sledi neće ožedneti, i ko moje telo jede, živeće kroz mene kao što i ja živim kroz Oca svojega."

Kako je važno da neprestano veličamo Gospoda! "Blagosiljam Gospoda u svako doba." Najveća, najznačajnija i stalna promena u mom životu nastala je kad sam postao "slavitelj". Shvatio sam reči Biblije: "Radujte se u Gospodu svagda!" Priznajem, da nisam uvek tražio najpre carstvo Božje, nego sam dugo vremena ustupao vlast drugom carstvu. Isus je došao u moje srce, ali ja sam ga vremenom sputao. Nisam gospodstvo prepustio Njemu i otkrivenju slave Njegovog carstva u meni. Međutim, kad sam to učinio i uvežbao se u slavljenje Gospoda, te pažljivo sledio Božja obećanja i telo sa njegovim željama razapeo na krst, Isusova vladavina bila je uspostavljena u meni. Moje telo me je prethodno sprečavalo u slavljenju i zahvaljivanju.

Biblija kaže: "Živite po Duhu pa sigurno nećete udovoljavati požudi tela (ploti), jer telo želi protiv duha, i duh protiv tela." "A vi niste u telu, već u Duhu, ako zbilja Duh Božji prebiva u vama." To je veoma praktično: "Jer ako po telu živite, umrećete." Mogli bismo kazati: Ako živite u potištenosti, propast ćete!

Koliko Božje dece bude uništeno, potpuno uništeno, zato što ne dopuste Isusu da vlada u njima! Oni se ne raduju svagda. O, kako je važno proslavljati Gospoda! To je iskustvo vere i ujedno iskustvo Božjeg carstva.

Kasnije sam spoznao još nešto. Primetio sam da mi je Bog dao dar slavljenja. Kao Božjem sluzi mi to treba. To je divno oružje. Ako želiš da te ikada Bog upotrebi u svojoj službi uskoro ćeš spoznati da u propovedanju punog Evanđelja ne možeš biti plodonosan bez slavljenja.

U Starom zavetu nalazimo za to dobru ilustraciju. Kad je Jošafat ugledao gomilu

neprijatelja koji su krenuli na njega, sabrao je svoju vojsku. Bila je to mala vojska, kao malo stado ovaca prema velikoj armiji nebrojenog neprijatelja. On je rekao: "Niti mi znamo što da radimo, nego su nam oči uprte u te" (2. Dn. 20,12).

I dok su oni svoje oči uprli u Gospoda, Josafat je primio nadahnuće. Umesto da postavlja svoje vojnike, latio se oružja koje nije bilo telesno, nego silno od Boga. Postavio je pevače pred naoružanom vojskom. Oni su se suočili sa neprijateljem. Morali su ići napred i slaviti ime Gospodnje, a narod im se pridružio.

"A kad počеше klicati i pevati pesmu pohvalnicu, Gospod podiže zasedu", i neprijatelji su bili tako zbunjeni, da je svako zamahnuo svojim mačem na drugoga, i borili su se jedan protiv drugog sve dok i zadnji nije poginuo.

Kakav savršeni posao je učinio Gospod kad ga je narod Njegov slavio! I ne samo to! Ne samo da su neprijatelji bili uništeni slavljenjem Boga, ne samo da su se međusobno potpuno istrebili, nego narod Božji nije morao odapeti niti jednu jedinu strelu. Samo su slavili i veličali Gospoda! Tri dana su sakupljali plen i natovareni mnogobrojnim bogatstvom vratili su se svojim kućama. Umesto da se bore tri dana i na kraju budu pobeđeni, oni su tri dana delili plen!

Divan doživljaj imao je Jelisije sa svojim slugom kad su pogledali goru punu kola i konjanika. Neprijatelji su stigli i sluga je rekao: "Ah, gospodaru moj, što nam je činiti?" (2. Car. 6,15). Sluga je bio slep za Božja čuda. Tako je i s tobom ako si potišten. Budući da ne vidiš vladajućeg Cara, vidiš neprijatelja i gušiš se. Ako Isusu dozvoliš da vlada, onda ćeš ga stalno gledati. Sada se Jelisije molio: "Gospode, otvori mu oči da vidi!" Dogodilo se trenutno čudo i on je ugledao goru punu konja i kola ognjenih.

Ljubljeni, i mi smo okruženi vojskom neba. Gospod kaže: "Ja sam Gospod nad vojskama." "I evo ja sam s vama u sve vreme do svršetka veka." Ali i đavao nas napada u svako vreme. Želi nam osporiti svaki korak u veri.

Međutim, ako naučimo našu lekciju, onda ćemo poput Josafata imati divno iskustvo Božje pobeđe, iako nas ova mala brojka s naše strane želi ugušiti. Na nama je da Bogu omogućimo da nas pošalje u tamna mesta Zemlje, da bi smo đavolu otimali duše i zadobivali ih za Hrista.

Siguran sam da ćemo pobediti njegovom milošću. Aleluja! Znam da nam je On dao oružje koje je jako po Bogu. Kad On kaže: "Car Hrist je u vama", onda to znači da Isus Hrist želi vladati na prestolu tvog srca.

Na nama je da učinimo izbor. Moramo se odlučiti ko će vladati. Mi svi - bez obzira na muški ili ženski rod, jer u Hristu su svi jednaki - moramo sami odabrati. Bog želi da ga muževi i žene neprestano slave. Mi smo vojska krsta. Carstvo Božje je u nama, jer njegov Car živi u nama. Carsko klicanje je u našoj sredini.

Hoćeš li dopustiti Isusu da vlada? To ćete koštati nečega. Koštaće te tvoje razderane odeće, tvog pepela - potpunog pokajanja. Ali umesto toga Bog će ti pokloniti lepotu, ulje radosti umesto duha žalosti. Umesto da budeš okružen neprijateljem, oko tebe će biti vojska neba. Kažem ti, neprijatelji moraju bežati kao što pevamo u onoj pesmi:

*"Gore će morati bežati
kad Božja deca prolaze,
napred u veri sa Gospodom!" ◀*

ČVRST TEMELJ

James P. Trotzer

"Tvrdoglasno stoji temelj Božji imajući ovaj pečat: Pozna Gospod svoje..." (2. Tim. 2:19 RDK)

Stara poslovice koja kaže: "Bog roditeljima daje decu da im ona pomognu (roditeljima) odrasti", ima u sebi više istine, nego bi mi to želeli da priznamo. Često se događa da muškarci i žene, koji postanu muževi i supruge, ne pridaju puno pažnje duhovnim stvarima sve dok deca ne dođu na scenu. Tada, zbog osećanja odgovornosti koje imaju kao roditelji, postaju ozbiljniji u vezi sa Bogom, verom i duhovnim utemeljenjem.

Pre desetak godina časopis *Newsweek* ukazao je na ovu činjenicu a u vezi sa generacijom "Baby Boomer-a". U članku pod nazivom "A deca će ih voditi: Mladi amerikanci vraćaju se Bogu" (Decembar 17, 1990), sociolog *Wade Clark Roof* je zapazio da najveća grupa

povratnika u crkvu jesu venčani supružnici sa decom. Primetio je da "bez dece da ih vode, većina iz generacije 60-tih provodili bi nedeljno jutro u krevetu."

Deset godina posle, dodatni podsticaj roditeljima koji podižu decu u "X" ocenjenom svetu jeste, kao svet staro, pitanje: "Šta je to što porodicu čini zdravom i daje joj sigurnost i stabilnost u vremenima kad je pritisci konstantno pokušavaju uništiti?" Odgovor, premda složen i težak, još uvek mora početi sa čvrstim temeljem. A za hrišćansku porodicu taj čvrsti temelj dolazi od Boga.

Sastavni delovi čvrstog temelja

Biblija uobičajeno koristi reč "kuća" kada govori o porodici. Na primer, u Poslanici Jevrejima 3:1-6 piše da smo mi, vernici, "Božja kuća" što znači da smo mi članovi Božje porodice. Svaka kuća, a to znači svaka porodica, mora imati čvrst temelj kako bi bila stabilna, sigurna i snažna. Pogledajmo tri sastavna dela koja nam je Bog dao na dar kako bi nam pomogao izgraditi čvrste temelje u našim porodicama.

1. Lična veza sa Bogom kroz Isusa Hrista

Prva varijanta stvorenog čoveka, 1. Mojsijeva 1:26-28, prikazuje najvažniju vezu koju čovek može poznavati - a to je veza između Boga i čoveka: "I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih." (RDK) Drugim rečima, svako od nas kao osoba prikazuje aspekt Božjeg lika i onog što Bog jeste.

Iz toga proizlazi da najbolji dar koji možete dati vašem supružniku i svojoj deci jeste zdrava, rastuća, lična veza sa Bogom kroz Isusa Hrista. Zbog ovog stiha ja, kao bračni savetnik, imam nade za svaku bračnu zajednicu, jer znam da u Bogu ne postoje nekompatibilni delovi. Ako svaki partner teži prikazati Božji lik njenom ili njegovom supružniku, mogućnost rešavanja bilo kakve poteškoće postaje vrlo velika.

Novi Zavet govori o nama kao stvorenima u Božjem liku, u tom smislu da sve više nalikujemo Hristu - postajemo nova stvorenja u Hristu (2. Kor. 5:17), koja se oblače u "novu prirodu" ili "novog sebe" (Ef. 4:22-24; Kol. 3:1-17). Nema sumnje da uvek postoje muke kako bismo zaista bili takvi, te razvili našu novu prirodu, kako je to opisano u Poslanici

Rimljanima 7:14-25. Ako individue težimo rasti i delovati kao nove osobe a ne kao kakvi smo bili, naš će brak biti stabilan a naša porodica sigurna.

Velika većina problema koji nastaju u braku mogu se slediti unazad sve do karakteristika naše stare naravi koja se očitava u individuama sa kojima dolazimo u međusobni odnos kao osobe, partneri ili roditelji.

Kad svaki par, koji zajednički deluje kao jedna osoba, teži za tim da zna Gospoda, te biti Hristu nalik, sile koje deluju u braku i porodici sve više naglašavaju i imaju karakteristike Onoga koga imitiraju. Kao takvi, oni su dva sastavna dela građevine ili čvrstog uporišta koji su dati kao temelj porodice.

Možda ćete upitati: "A šta je sa porodicama gde postoji samo jedan roditelj ili sa brakovima gde jedan partner nije vernik? Temelj ostaje čvrst zbog toga što u prvom slučaju Bog dolazi da bi bio "otac sirotima i branitelj udovica" (Ps. 68:5). On "podigne sirote i udovice" (Ps. 146:9) snabdevajući sve što bi partner koji nedostaje davao. U drugom slučaju, Božja Reč nas uverava da partner vernik posvećuje brak i porodicu (1. Kor. 7:12-14). Znači da temelj koji postoji kroz lični odnos sa Bogom kroz Isusa Hrista zadržava vedrinu uprkos činjenici da smo sami kao roditelj ili sami u našoj veri.

2. Brak sa Hristom u centru

Druga verzija stvaranja čoveka, u 1. Mojsijevoj 2:18-25, daje drugi najvažniji odnos kojeg čovek zna - bračni odnos. Nakon primedbe da "nije dobro" da čovek bude sam, Bog je stvorio primerenu pomoćnicu. Kada je Adamu dovedena Eva, on je prikazao prirodu i važnost bračnog odnosa: "Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mog tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka. Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo." (1. Moj. 2:23-24 RDK). Drugi Božji dar koji daje čvrst temelj porodice jeste bračni odnos.

Elementi ovog građevinskog stuba su prikazani u Propovedniku 4:8-12. Tamo izjavljuje kako je "dvojici bolje nego jednom" iz četiri razloga. Prvo, oni mogu udružiti svoja sredstva, raditi zajedno i biti produktivniji: "Jer imaju dobru naknadu za svoj trud." Drugo, oni mogu pomoći jedno drugom: "Jer ako jedan od njih padne, drugi će podignuti svog prijatelja." Treće, oni

jedno drugom pružaju toplinu i ljubav: "Ali kako će se jedan sam ugrijati?" I četvrto, oni mogu stajati zajedno prilikom napada: "Dvojica se mogu odupreti."

Svi ovi elementi snabdevaju sredstva koji braku i porodici daju čvrsto podnožje, ali stvarna sigurnost nalazi se u konačnoj izjavi: "Trostruko uže ne puca tako lako." Odjednom je dvoje postalo troje. Kako je to moguće? Jedan od odgovora moglo bi biti jednostavno objašnjenje da između "to dvoje" postoji "još nešto", tako imate dve jedinice plus "njihov odnos" što u stvarnosti čini tri celine. Međutim, iz duhovne perspektive treće uže jeste Božje zavetovano partnerstvo gde On ne samo da posvećuje brak nego i deluje kao zavetovani partner da ga održi i pomogne mu razvijati se.

Nije slučajnost što se prvo čudo Isusa dogodilo na venčanju (Jn. 2:1-10). Imati Isusa u centru bračnog odnosa jedini je siguran način imati "najbolje vino" u bračnoj zajednici i to ne samo na početku nego tokom celog zajedničkog života.

3. Kuća izgrađena na steni: Porodica usresređena na veru

Isus je rekao: "Svaki dakle koji sluša ove moje reči i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovek koji sazida kuću svoju na kamenu: I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer beše utvrđena na kamenu." (Mt. 7:24-25 RDK) Koji bi se pogodniji opis mogao dati koliko je važno da se porodica gradi na veri u Isusa Hrista, Steni našeg spasenja. Ključ ovde, međutim, nije u konceptu nego u izboru i vernosti tom izboru. Da bi porodica bila usresređena na veru, to zahteva svesno biranje i redovan napor stavljati Gospoda u središte porodice. To se neće prirodno ili samo tako dogoditi.

Izazov koji je Isus Navin stavio pred Izrailja jasno dokazuje ovu činjenicu. Pošto je dovršio svoj zadatak u uvođenju Izraela u Obećanu zemlju, on je stao pred njih i dao im sledeći izazov: "Izaberite danas kome ćete služiti... Ali ja i moj dom služićemo Gospodu" (Is. Nav. 24:15). Ovakva vrsta vernosti od kritične je važnosti pri pozivanju na ovaj građevinski stub kao temelj vaše porodice. Ovo je na veri utemeljena odluka koja mora biti učinjena od strane roditelja kako bi se njihovoj porodici otvorio put Božjim blagoslovima - dobicima.

Primarni primer kuće (porodice) koja se premestila na čvrst temelj jeste onaj slučaj tamničara iz Filipe opisanog u Delima 16:30-34. Kao odgovor njegovom pitanju, "Što mi treba činiti da se spasim?" Pavle je rekao: "Veruj u Gospoda Isusa, i spasićeš se ti i svi koji su u tvojoj kući." Ovaj je čovek očigledno vodio svoju kuću kako treba i kada je dodao veru u Hrista, cela porodica imala je blagodati od toga. Čitamo da su se on i njegova porodica krstili "I radovao se sa čitavim svojim domom što je verovao Bogu." Rezultat u ovom slučaju nije samo spasenje nego i čvrst temelj za porodicu.

Čvrst temelj zagarantovan

Koliko je danas našim porodicama važan čvrst duhovni temelj? Dozvolite mi, da odgovorim rečima samog Boga: "Ako Gospod ne gradi dom, uzalud se trude graditelji" (Ps. 127:1). Bog je arhitekta, temelj je Hrist, a Sveti Duh je izvođač radova u hrišćanskoj porodici.

Završavam sa upozorenjem i obećanjem. Upozorenje dolazi iz Priča 11:29 gde se kaže: "Ko razara svoju kuću, naslediće vetar." Ako ne delujete kako biste uspostavili čvrst temelj izgrađen na stubovima ličnog odnosa sa Bogom kroz Isusa Hrista - bračni odnos sa Hristom u centru i porodice koja je usresređena na veru - rizikujete mogućnost gubitka svega. Ako, međutim, težite u svom životu poštovati Gospoda, svoj brak i svoju porodicu, primićete obećanje iz Druge Timoteju 2:19: "Tvrdo dakle stoji temelj Božji imajući ovaj pečat: Pozna Gospod svoje..." ◀

OČEVO VOĐSTVO

Derek Prince

- Otac bira put kojim će njegova porodica ići.

U službi koju je dao očevima, Bog je spojio najveće privilegije i odgovornosti koje vođstvo nosi sa sobom. Ova tema se proteže kroz Pismo od početka do kraja. U periodu velikog zla, neposredno pre potopa, bio je jedan čovek koji je našao milost u Božjim očima - Noe. Bog je rekao Noi: "Uđi u kovčeg ti i sav dom tvoj; jer

te nađoh pravedna pred sobom ovog veka." (1. Moj. 7:1). Zbog Noine pravednosti njegov dom je bio spasen. Zato što je zauzeo mesto koje mu pripada pred Bogom, kao glava porodice, Noe je imao privilegiju da povede celu svoju porodicu sa sobom na brod.

Preuzimanje vođstva u domu

Kasnije - posle potopa - Bog je počeo da traži čoveka koji će postati vođa izabranog naroda, određenog da donese jedinstvene blagoslove celom čovečanstvu. Konačno je Bog našao čoveka kog je tražio - taj čovek bio je Avram. Prva Mojsijeva 18:19 otkriva zbog koje je osobine Bog izabrao baš Avrama: *"Jer znam da će zapovediti sinovima svojim i domu svom nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine što je pravo i dobro, da bi Gospod navršio na Avramu šta mu je obećao."* (RDK)

Bog je izabrao Avrama iz jednog jedinog razloga: On je znao da može da računa na njega da će vaspitati i poučiti svoju decu i porodicu na Božiji način. Kako veliku važnost Bog pridaje ovom aspektu ljudskog karaktera! Bog je očekivao od Avrama da "zapoveda" svojoj deci i porodici. Nekim ljudima reč *zapovedati* zvuči nedemokratski. No, to je ključna reč u ovom stihu. Ponekad čovek ima istovremeno i pravo i obavezu da zapoveda. Kada on stoji kao Božiji predstavnik i upravitelj u svojoj kući, on ne sme biti nesiguran i sklon kompromisu. On mora odlučno reći svojoj ženi i deci: "Zahtevam od tebe da uradiš to i to."

Neki muškarci mogu pitati: "Šta će moja žena i deca na to reći? Oni nisu navikli da im se obraćam na taj način."

Mogu li da ti kažem kako će odreagovati? Trebaće im nekoliko minuta da se oporave od šoka, ali na kraju će reći: "Napokon imamo muškarca u kući!" I žena i deca znaju u srcu ko je vođa, i oni će biti poslušni ocu koji je zauzeo mesto koje mu pripada. Mnoge žene su preuzele vođstvo u domu kako bi ispunile obavezu koju njihovi muževi nisu, i rado bi tu obavezu da prepuste muškarcu kada bi je on prihvatio.

Lotov neuspeh

Videli smo da je Avramov karakter i način na koji je upravljao svojim domom razlog zbog kog

je Bog izabrao baš njega. Međutim, Avramov nećak, Lot je njegova sušta suprotnost. Lot je krenuo sa Avramom. On je video Božije blagoslove i čuo Božija obećanja. I pored toga on je doneo lošu i glupu odluku. Odlučio je da vodi svoju porodicu u grad greha - Sodomu (1. Moj. 13:10-13).

Ovaj odlomak o Lotu duboko me dirne svaki put kad razmišljam o njemu. On je odveo svoju porodicu u Sodomu, ali nikada nije uspeo da je i izvede odatle! Kada je Božija osuda pala na grad, Lot je izgubio celu svoju porodicu u Sodomi, osim dve ćerke (1. Moj. 19:15-26).

Očevi, dozvolite mi da kažem ovo jasno: ako znate put Gospodnji, nemojte ići putem kojim je išao Lot. Možda vodite svoju porodicu u Sodomu - u svet sa svojim grešnim zadovoljstvima i požudama. Ovaj svet može biti centar vašeg porodičnog života. Možda će doći dan kada ćete se umoriti od tog sveta i vratiti se Bogu. Međutim, upamtite ovo: **možda vaša porodica neće više želeći da vas sledi!**? Vi koji ste ih odveli u Sodomu možda nećete moći da je izvedete odatle!

Izbor Isusa Navina

Hajde da pogledamo još jednog vođu Božijeg naroda - Isusa Navina (Jošuu). Pred sam kraj života, dovevši izraelski narod, u Obećanu zemlju, Isus Navin je pred njih stavio izbor: *"izaberite sebi danas kome ćete služiti"* - ili paganskim bogovima Egipta i Hanaana, ili samom Bogu, vašem Spasitelju. Isus Navin je dodao: *"A ja i dom moj služićemo Gospodu"* (Is. Nav. 24:15 RDK).

Godinama sam se divio ovim Navinovim rečima. Očigledno je da je on za sebe mogao da donese odluku da će služiti Gospodu. Ali kako je mogao biti tako siguran da će i njegova porodica služiti Bogu? Jednog dana sam shvatio zašto je Isus Navin bio tako siguran. On je uzeo Bogom danu ulogu sveštenika, proroka i kralja u svom domu. Zbog toga je on znao da može računati na Božiju vernost, da će ga blagosloviti u toj situaciji tako što će odgovoriti na njegovo sveštениčko zalaganje za svoju porodicu, potvrđujući njegovu proročku izjavu datu u njegovo ime, kao i podržavajući njegov kraljevski autoritet nad njima. Njegova sigurnost nije bila zasnovana na onome što je Isus Navin mislio o sebi, već na tome da je Bog veran službi koju mu je dao.

Očeva vera

Hajde da pogledamo jedan od najčešće citiranih pasusa u Novom zavetu - Dela 16:30-31 (RDK). Filipinski tamničar, duboko uveren, pita Pavla i Silu: *"Gospodo! Šta mi treba činiti da se spasem?"* Njihov odgovor je bio: *"Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj."*

Jednog dana kada sam citirao ovo obećanje jednoj gospođi koja je bila zabrinuta za spasenje svoje porodice, Duh Sveti mi je nežno, ali odlučno rekao: "Ti pogrešno tumačiš to obećanje. Ono nije upućeno ženi, već muškarcu. Kao suprug i otac, filipinski tamničar je imao Bogom dano pravo da zahteva spasenje cele svoje porodice." Bog je dao svakom ocu, na osnovu njegovog položaja, i pravo i odgovornost da veruje u spasenje njegove porodice.

Da li ovo znači da drugi članovi porodice mogu biti spašeni jedino na osnovu očeve vere, bez mogućnosti da sami veruju u sopstveno spasenje? Ne, to ne znači to. To znači da kroz veru i službu oca u Bogom danoj službi svaki član njegove porodice će poverovati u Hrista i tako će biti spašen.

Ovim ne želim da kažem da porodica ne može biti spašena kroz veru obraćene majke ili nekog drugog člana. Rava bludnica iz Jerihona, je primer žene čija je vera i hrabrost donela spasenje celoj njenoj porodici. Usred totalnog uništenja grada u kom je živela: *"I otišavši oni momci što uhodiše zemlju, izvedoše Ravu i oca joj i mater joj i braću joj i šta god beše njeno, i sav rod njen izvedoše, i ostaviše ih iza logora Izrailjevog."* (Is. Nav. 6:23 RDK) Ovo spasenje, je bio plod Ravine vere.

Ipak, otac ima drugačiji odnos prema svojoj porodici od bilo kog drugog člana. Ako on preuzme Bogom danu ulogu kao glava porodice, sa Bogom danim pravom može da zahteva spasenje njegove porodice. Ovo pravo nije zasnovano samo na očevoj ličnoj veri, već na službi koju vodi. Bog ima obavezu prema toj službi a ne samo prema čoveku.

Rezultati nemarnosti očeva

Božija Reč nudi mnogo upozorenja koja se odnose na posledice koje će uslediti kada roditelji - pogotovo očevi - ne uspeju da ispune

Bogom dane dužnosti u domu. U Petoj Mojsijevoj 28:15-68, pronalazimo dug spisak prokletstva, koja će doći na Izrael ako bude neposlušan Božijem zakonu. Dok sam čitao ovu listu jednog dana, zaustavio sam se kod 41 stiha: *"Rodićeš sinove i kćeri, ali neće biti tvoji; jer će otići u ropstvo."* (RDK) (Ovo se prvenstveno odnosi na očeve, od kada reč "rađanje" opisuje očev udeo u rađanju.)

Jednostavna misao mi je pala na pamet da nam je Bog dao decu da bi "uživali" u njima. Njihova uloga je da zauvek budu izvor radosti svojim roditeljima. Koliko roditelja danas zapravo uživa u svojoj deci? Sećam se da sam jednom slušao baptističkog propovednika dok se molio: "Gospode, pomози nam da se uvek setimo da su naša deca blagoslov, a ne teret." Nekako sam stekao utisak da on nije ni očekivao da će mu Bog odgovoriti na ovu molitvu i da će se u njegovom životu bilo šta promeniti.

Kao roditelji, možemo biti sigurni u jednu stvar: Naša deca će osetiti šta stvarno mislimo o njima - bez obzira da li mi mislimo da su nam oni teret ili blagoslov. I oni će reagovati u skladu sa tim.

Ako ne uspemo da disciplinujemo decu u ljubavi i ne stvorimo odnos koji pokazuje da uživamo u njima, šta će biti alternativa? Peta Mojsijeva 28:41 nam jasno govori - *"oni će otići u ropstvo."* Zar se ovo danas ne dešava milionima dece širom sveta? Ona su robovi droge, prostitucije, okultizama i bezbrojnih drugih sotonskih zamki. Ovu decu kao da neka sila drži zarobljenu. Za to su odgovorni očevi koji nisu izgradili odnos sa svojom decom i nisu ih naučili Božijem zakonu.

Komunicirati Božiji zakon

U Malahiji 2:7 sveštenik je opisan kao čuvar i interpretator Božijeg zakona: *"Jer usne sveštenikove treba da čuvaju znanje i zakon da se traži iz njegovih usta, jer je anđeo Gospoda nad vojskama."* (RDK) (Ovde se "znanje" odnosi na znanje Božijeg zakona.) Kao sveštenik u svom domu, svaki otac ima ovu odgovornost - da čuva i interpretira Božiji zakon svojoj porodici.

Šta ako očevi/sveštenici ne ispune ovu obavezu? U Osiji 4:6 Bog je ukratko izložio posledice koje će proisteći iz takvog ponašanja: *"Izgibe moj narod, jer je bez znanja; kad si ti*

odbacio znanje, i ja ću tebe odbaciti da mi ne vršiš službe sveštene; kad si zaboravio Boga svoga, i ja ću zaboraviti sinove tvoje." (RDK)

Kako strašno zvuči kada sam Bog kaže da će "zaboraviti" našu decu! Kada otac odbaci poznavanje Božijeg zakona, on više ne može da sprovodi u delo ulogu sveštenika u ime svoje porodice. Kao rezultat toga, deca gube zaštitu očevog autoriteta i postaju plen sotonskih zamki i prevara. Zašto je danas zemlja puna dece koju je Bog zaboravio - dece koja ne poznaju Božija obećanja i odredbe? Zato što su njihovi očevi zaboravili Božiji zakon.

Obećanje

Poslednja reč koja je zapisana u Starom zavetu, u Malahiji 4:5-6 je prokletstvo - ali ona istovremeno znači i obećanje: *"Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju."* (RDK)

Prorokovim otkrivenjem, Biblija ovde ukazuje na najveći društveni problem vremena koji prethodi sudnjem danu: rastavljene, svađom razorene domove u kojima su roditelji i deca otuđeni jedni od drugih. Kako je precizna Božija reč! Upravo ovo se danas dešava. Sve dok se to ne promeni, postoji samo jedan ishod - prokletstvo nad celom zemljom.

Kako bilo, Bog je obećao da će poslati proroka koji će: *"obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovim."* Hvala Bogu, situacija nije beznačajna! Izmiranje i obnova naših domova je još uvek moguća. Ovo je poruka Božijeg duha nama danas.

No, moramo se pridržavati reda koji je Božija reč utvrdila. Prvo, očevi se moraju okrenuti ka svojoj deci. Izmiranje u svakom domu mora inicirati otac. Ako će se očevi pokajati i poniziti pred decom, onda će se dečija srca takođe okrenuti ka očevima. Ali očevi moraju da

naprave prvi korak.

Očevi, izazivam vas da budete muškarci! Podignite se i zauzmite svoja mesta, ispred Boga, kao glava svoje kuće! Ako ste bili otpadnici, pokajte se i zamolite svoju ženu i decu da vam oprostite. Izmirite se sa njima. Zatim povedite svoju porodicu ka punini koju Bog ima za njih. ◀

Sa engleskog prevela: Branislava Davidović.

ČETIRI SFERE POKORNOSTI

Tim Van Ryn

Jeste li ikada čuli o malom dečaku kojeg je majka kaznila i naterala ga da kleči u ćošku sobe? On je klekao, ali joj je rekao: "Ja klečim što se moje spoljašnosti tiče, ali u unutar sebe ja još uvek stojim." To je prava slika nepokornosti!

U današnje vreme ideja o pokornosti nije baš jako popularna, a ipak to bi hrišćaninu trebalo da je način života. Ali i dalje, ljudska narav koja je u svima nama želi "raditi vlastitu stvar." Zašto to ne možemo?

Pokornost je povezana sa ovlašćenjem. Ovlašćenje znači "imati autoritet, nadzor ili vlast nad...". Pokornost je jednostavno prepuštanje tom autoritetu (ili volji drugoga). Hrist je savršen primer takve pokornosti - oboma, i Očevoj volji koja ga je vodila ka krstu (Mt. 26:39), te takođe ljudskom zlostavljanju pri ispitivanju, batinama i raspeću (Mt. 26:57; Mt. 27:2; Mt. 27:26).

Kako je Krist mogao da se pokori Očevoj volji i zlostavljanju ljudi, kada je to od Njega zahtevalo suočiti se sa grehom - nečim što je toliko strano Njegovoj božanskoj prirodi? Pokornost zahteva poniznost. Volja osobe ne sme se umešati pri činjenju volje nekog drugoga. Ponovno je Hrist savršeni primer: "Ponizio je samoga sebe postavši poslušna do smrti, i to smrti na krstu." (Fil. 2:8 SSP).

Je li ovakvo ponašanje prirodno? Ne! Želeti činiti vlastitu stvar je prirodno. Radije nego da se pokorimo, mi se bunimo. Pobuna je odbijanje autoriteta, a to je još davno počelo.

Isaija 14:12-15 opisuje Sotonu koji uzdiže sebe do Božje visine i odbacuje Božju vlast - autoritet. Naravno da je Bog brzo delovao i osudio Sotonu odbacivši ga od Sebe. Pobuna proizlazi iz ponosa. Poniznost i pokornost idu zajedno; a isto tako i ponos i pobuna.

Što ima loše u malo pobune? Zar svi mi ne prolazimo period buntovnosti? Možda to jeste tako, ali poslušajte Božje mišljenje o tome: "Jer je neposlušnost kao greh od čaranja, i nepokornost kao sujeverstvo i idolopoklonstvo." (1. Sam. 15:23) Starozavetni način rukovanja sa buntovnim sinom bio je jednostavan: "kamenuj ga do smrti" (5. Moj. 21:18-21).

Nova priroda dolazi od Hrista - božanska i sveta - koja nas vodi stazama poniznosti i pokornosti Božjoj volji. Ohrabreni smo da budemo Hristovi istomišljenici (Fil. 2:5-8). Stara narav dolazi od Sotone, puna greha i prevare (Jn. 8:44), i vodi nas stazama ponosa i pobune, i opire se Božjoj volji. Koju ćete stazu vi slediti? Ako ste bili razapeti sa Hristom (Gal. 2:20) naša bi želja trebalo da je za "stvarima koje su gore, gde je Hrist" (Kol. 3:1-3).

Pogledajmo četiri sfere pokornosti: božansku, porodičnu, crkvenu i građansku, kako su one predstavljene u Bibliji.

1. Božanska sfera

Prema Jakovu 4:7, treba se "pokoriti Bogu" (kao deca, obzirom da je on naš Otac). Ovo izgleda prilično razborito, naročito zato jer je On krajnji i konačan autoritet - vlast. Čak je i Hrist pod Božjom vlašću (1. Kor. 11:3). Ali ima toga više. Jedino pokoravanjem Bogu možemo ispuniti i ostatak stiha, koji nam kaže da se "odupremo đavolu." "Vaš protivnik, đavo, kao lav koji riče ide unaokolo tražeći koga da proždre." (1. Pet. 5:8 SSP) On je nadmoćniji i snažniji od nas, i pokušava nas uništiti. A ipak mi mu se možemo odupreti snagom koja je jača od samoga Sotone - Božjom snagom. Moramo ići u korak sa Bogom (biti u Njegovoj volji) kako bismo pribavili Njegovu snagu. Vidite, svaka uredba od Boga, našega Oca, ima svoju svrhu, koja je za Njegovo dobro kao i za naše vlastito. On nas ljubi!

Nadalje, moramo se pokoriti Hristu kao glavi tela, Njegove Crkve: "Hrist je glava Crkve; on je spasitelj tela. Tako, ... Crkva treba da se pokori Hristu" (Ef. 5:23-24). Ovde je naglašeno zajedništvo - svi vernici deluju kao jedno telo.

Ali odgovornost svake pojedinačne osobe nije zapostavljena, naročito stoga što celina nije veća nego zbir njenih delova. Samo onoliko koliko se mi (kao pojedinci) pokorimo volji Hristovoj ovde na zemlji, možemo mi (kao Crkva) pokazati Njegovu ljubav i slavu umirućem svetu. Već sada, ova prva sfera isključila je našu privilegiju "činiti što hoćemo." Imamo veću privilegiju - činiti šta On hoće!

2. Porodična sfera

Iz božanske perspektive, pokornost čini ogroman skok pravo usred naših svakodnevnih najbližih odnosa. Danas ove istine nisu baš popularne, ali su još uvek put blagoslova za vernike - pa čak i za nevernike! Žene se moraju pokoravati vlastitim muževima. Ovo je u poslanici Efescima dva puta spomenuto. Da li nam to Bog pokušava nešto reći?

U stihu 22 kaže se da se žena pokori "kao Gospodu." Za suprugu koja je hrišćanka, ovo već unapred pretpostavlja da se ona već pokorila Gospodu. Feministički pokret ovo ne podržava, ali činjenica je da pokret ne donosi stvarno zadovoljstvo ili ispunjenje, kako su to mnoge žene već otkrile. Božja formula garantuje oboje, kako to verne žene mogu posvedočiti.

Između uputa ženi da se pokori, muž je spomenut kao njena glava, ali u kontekstu da je Hrist njegova glava. Ako je muž pokoran Hristu, i voli, razume i poštuje svoju ženu (Ef. 5:25; 1. Pet. 3:7), pokornost žene njemu će biti njen odgovor. Kako se može ona tomu odupreti?

Kada se ovo postavi kao temelj u domu, deci se kaže da se pokore svojim roditeljima (Ef. 6:1). Zašto? Zato jer će deca imati koristi od iskustava njihovih roditelja. Može im biti od koristi majčina pokornost ocu, i pokornost oba roditelja Gospodu. Ne moraju ponavljati iste greške koje su roditelji činili! Rano naučiti decu pokornosti je neprocenljivo, zato jer će celog života biti pod nečijom vlašću. Dete koje nije naučilo biti pokorno postaje sebična, tvrdoglava, te nesrećna odrasla osoba. Devojčica koja se ne pokorava svojim roditeljima imaće poteškoća pokoriti se Gospodu i svome mužu. Dečak koji se ne može pokoriti svojim roditeljima imaće problema pokoriti se Gospodu i biti dobar muž.

3. Crkvena sfera

Treća sfera pokornosti proširuje se sa bliže porodice na hrišćansku porodicu - crkvenu zajednicu. Prema Pismu, mlađi vernici se moraju pokoriti starijim vernicima (1. Pet. 5:5). Ponovno, mladi mogu učiti od onih koji imaju više iskustava. Kako je divno kada mladenački ushit može biti vođen mudrim, starijim hrišćanima, kada oba rade zajedno!

Na skupu crkve, žene treba da su pokorne. Kakvog to smisla ima? Pa, muškarac je taj koji je Božji predstavnik ovde na Zemlji, a žena je njegova pomoćnica (1. Moj. 2:18); prema tome žena se mora pokoriti muškarcu; ne samo u domu, nego i onda kada se ljudi skupe oko Gospoda Isusa (1. Tim. 2:11-12; 1. Kor. 11:3). Zapazite da ovi stihovi kažu muškarci i žene, a ne muševci i žene: neudate su žene, takođe, uključene. Ovo je Božji red stvari. Božji red autoriteta.

I na kraju, kao vernici mi se svi moramo pokoravati jedni drugima (Ef. 5:21). Ustvari, ovaj je stih prvi! Je li ovo kontradikcija? Kako se muž može pokoriti svojoj ženi, a roditelji njihovoj deci, kada ostali stihovi kažu suprotno? Zato što se ovde govori o pokoravanju volja a ne pozicija. Na primer, muž i otac mogu se pokoriti želji porodice u pogledu izbora restorana. U pokoravanju, on se ne odriče vođenja porodice; on je još uvek na vlasti, ali je osetljiv prema njihovim željama. Mi imamo takvog Oca, zar ne?

4. Građanska sfera

Poslednja od svih pokornosti jeste pokornost drugim vlastima. Sluge (zaposleni, studenti, itd.) treba da se pokoravaju njihovim gospodarima (onima koji ih upošljavaju, učiteljima, itd.) voljno i s poštovanjem, kao da služe samom Hristu (Ef. 6:5-8). Gospod će nagraditi svakoga koji čini dobro (8. stih), a onaj ko nas uposli to će videti i ceniće naš napor. Kada sam služio u armiji, rekli su nam da su "prigovarači zbog savesti" (od kojih su mnogi bili hrišćani) bili među najboljim vojnicima zbog njihovih ubeđenja i privrženosti. Možemo biti dobri svedoci Gospoda služeći naše gospodare celim srcem.

I na kraju, moramo se pokoravati građanskim vlastima, obzirom da ju je Bog dao (Rim. 13:1-2). Bog od nas očekuje pokoriti se vlastima, jedini izuzetak je kada nas prisiljavaju na

neposlušnost Bogu. Oni koji se odupiru, odupiru se Božjem autoritetu - vlasti, i biće stoga osuđeni (2. stih). Kod Njega nema izuzetaka, pa čak ni onda kada je to pod maskom da se "Njemu služi".

Kapitulacija vlastite volje...

Čini se kao da je najveća borba u onoj prvoj sferi, sa Božjom voljom, koja često izgleda zastrašujuće i neprivlačno. Jedna je mlada devojka rekla jednom evanđelisti: "Ako se u celosti predam Gospodu, bojim se da će me poslati u službu negde gde ću biti nesrećna." Nakon puno godina ponovno su se sreli, i ona mu je rekla, sa osmehom od uva do uva: "Bog me je pozvao u službu i srce mi je ispunjeno radošću!" Naučila je značenje pokornosti, i nije mogla biti srećnija, jer je radila pravu stvar i bila na pravom mestu.

Kako stoje stvari sa vama? Usuđujete li se u celosti predati Božjoj volji? Ili se borite protiv nje?

Nemojte se bojati poveriti vašu dobrobit Onome koji ne samo da zna ono što je najbolje za vas, nego će vas, takođe, učiniti srećnim - ispunjenim - i pri tome proslaviti Sebe! ◀

misaone refleksije

SLEDITI HRISTA *Bruno Ferrero*

U Centru za beskućnike, neki alkoholičar i po mišljenju mnogih, nepopravljivi pijanac, ganut dobrotom volontera iz Centra, potpuno se promenio. Postao je najljubazniji čovek kojega su saradnici i posetioci ove ustanove ikad upoznali. Jovan je dan i noć neumorno radio i ne beše posla koji ne bi ponizno prihvatio i zdušno obavio. Očistio je sobu u kojoj je nekom pijancu pozlilo i oprao prljavi WC. Sve što bi ga zamolili činio je sa osmehom na licu i iskrenom zahvalnošću što je dobio mogućnost da čini dobro. Na njegovu su pomoć mogli računati delitelji hrane kad je trebalo podvoriti nemoćne, kao i radnici zaduženi za spremanje ležajeva, jer je bio pri ruci svima kojima je pomoć bila potrebna.

Jedne je večeri kapelan Centra mnoštvu okupljenom u dvorani propovedao naglašavajući potrebu molitve za obraćenjem i korenitom promenom života. Neki je čovek iznenada došao pred oltar iz dna dvorane, bacio se na kolena i počeo vikati: "Bože, Bože moj, učini da i ja postanem kao Jovan! Daj da budem kao Jovan!" Kapelan ga pridiže i reče: "Sinko, zar ne bi bilo bolje da moliš da budeš kao Isus?" Čovek začuđeno pogleda kapelana i upita: "Zar je Isus bio kao naš Jovan?" Kad bi te neko upitao: "Kako izgleda hrišćanin?" Zar ne bi trebalo da je jedini i prihvatljivi odgovor bio: "POGLEDAJ MENE!"

- Hej, ti koji čitaš ovo, možeš li to reći za sebe?

MOLITVA **nepoznati autor**

Bože, nauči me da se moje ruke sa puno poštovanja
ophode prema stvarima koje si Ti stvorio.

Bože, izoštri moje uho da čuje Tvoj glas.
Učini me mudrim kako bih spoznao nauk
koji si ti tajanstveno stavio u svaki list,
u svaki kamen, i u svako biće.

Bože, tražim od Tebe snagu,
ali ne da bih nadjačao svoju braću,
nego samo da bih nadvladao
svog najvećeg neprijatelja - samoga sebe.

O, Ti, uzvišeni, presveti Bože!
Unesi svetlo u tminu moga srca.
Podari mi ispravnu veru, postojanu nadu,
istinsko milosrđe i duboku poniznost s
mudrošću i poimanjem.
O, Bože, usliši me u ovome da bih bio kadar
činiti ono
što je uistinu Tvoja sveta volja.

Amin.

Smešna strana...

RIBOLOVAČKA ENIGMA

Otac i sin sede u čamcu na jednom jezeru i love ribu.

"Tata", počne sin, "ponekad razmišljam i pitam se šta je Noa radio sve te dane okružen tim nepreglednim morem?"

"Verovatno je pecao ribe, kao i mi", bezazleno odgovori otac.

"Upravo mi to i predstavlja poteškoću, jer pitam se kako mogao loviti ribe kada je imao samo dva crva na raspolaganju?" Doda ozbiljno sin.

BOŽIJA PROVIDNOST

Učiteljica u nedeljnoj školi nastoji deci objasniti pojam "Božije providnosti".

"Deco, zamislite da ljudi rade na krovu kuće i jedan od njih padne, i ništa mu ne bude. Kako biste to nazvali?"

"To je čista slučajnost!" Vikne neko od dece.

"A šta ako na primer sutradan opet isti čovek padne i opet mu ništa ne bude."

"Pa to bi bila čista sreća." Reče neko dete.

"A šta ako isti čovek padne s krova i po treći put i opet mu ništa ne bude?"

"E, pa to je već NAVIKA." Doda neko.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKJE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKJE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>